

МИРОТВОРЦИ.

10.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21.

МИРОТВОРЦИ.

10.

Миротворци.

Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Противорѣчиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противорѣчиво е да говоришъ за миротворци. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бждатъ сиромаси. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣмненитѣ хора за болести. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣмненитѣ хора за тъмнината. Противорѣчиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че има до нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противорѣчия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: „Той има кокоши умъ“. Тѣ употребяватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ кокошиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крива кокошката, та казватъ „кокоши умъ?“. Кокошиятъ умъ седи въ слѣдното; като дадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и слѣдъ като го разрови, започва да мисли, че е изровила нѣщо отнѣждѣ. Това показва, че тя не може да изпол-

зува ония блага, които ѝ се даватъ, а ги разрава. Та, въ туй отношение, когато казватъ „кокоши умъ“, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добрѣ, отколкото самиятъ човѣкъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Какво означава думата „миротворци?“ Миротворство е едно отъ великитѣ качества. Само на кои? — На великитѣ души, на хората съ характеръ. Миротворството не е качество свойствено на проститѣ хора; то не е свойствено и на обикновенитѣ хора; то даже не е свойствено и на гениалнитѣ хора. То е свойствено само на ония човѣди, които иматъ разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда съ него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше съ това качество, то щѣше да бѣде едно пристрастие, отъ страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава гдѣ е Божията благодатъ? Ами че въ какво седи Божията благодатъ? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противорѣчие въ това, дѣто се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пъкъ въ Писанието е казано, че всичко е отъ Бога. Каква е тази ваша

философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Него, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ. Нима онази кокошка, която рови съ краката си и изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога? Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зърно? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма никаква философия. Че каква философия има въ това, човѣкъ да съгради една къща и послѣ да я събори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и послѣ казватъ: тѣй направилъ Господъ, тѣй е наредилъ Той. Ние сме направили това, а послѣ казваме, че Господъ го направилъ оправдаваме се. Въ Писанието се казва: че Господъ не се изкушава. Каква нужда има Господъ отъ това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господъ да прави затвори? Господъ, Който има всичко въ себе си, каква нужда има отъ тѣзи дѣтински прсмѣни? Слѣдователно, като мислимъ така, ние опорочваме Божието име, ние опорочваме Божиата Любовь. Казва се въ Писанието, че Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии. Да бждешъ Синъ Божий, това е найвъзвишеното положение, което нѣкой може да има по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ, че можемъ да бждемъ Синове Божии, веднага ще се родятъ противорѣчия, съмнѣния: можемъ ли да бждемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да споря, дали можемъ да бждемъ Синове Божии. Който разсждава, и който размишлява, може да разрѣши всички задачи; който не разсждава, който не размишлява, никакви задачи не може да раз-

рѣши, Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, то е нѣщо относително. Ако азъ, слѣдъ като седа тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ неджгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намѣря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си дѣйствително ученъ човѣкъ ще отидешъ самъ на мѣстото и ще видишъ тази игла отблизо. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ разсждавате така, щомъ вашата философия е такава, бждете послѣдователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се нааяждайте. Защо влизате въ противорѣчия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бждемъ послѣдователни въ своята мисль! Погледни хлѣба отъ половинъ километъръ разстояние и се нааяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземешъ въ ржцѣтѣ си и се вторачвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсждавамъ по слѣдния начинъ: когато имашъ да взимашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пѣкъ имашъ да давашъ нѣкому, отдалечавашъ се отъ него. „Интересець бабамъ“, казватъ турцитѣ. Но, този интересъ е двоякъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нѣщата отдалечъ, а

когато имашъ да взимашъ, туряшъ нѣщата наблизо. Въ първия случай казвашъ: колкото по-далечъ, толкова по-добрѣ. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близко съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: еди-кой си се оженилъ за еди-коя си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ къщата си. Ама защо еди-кой си изпхдилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея? Защото има да ѝ дава. Това сж философски разсждения, тѣ не сж сжществени, тѣ сж само извѣстни положения.

И тѣй, Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ!“.

Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цѣлата вѣчностъ. Сега, азъ нѣма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миротворството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нѣма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цѣлата вѣчностъ. Подъ думата вѣчностъ, азъ разбирамъ, че всички онѣзи добродѣтели, които се проявяватъ въ Божественото естество, трѣбва да дойдатъ и да подкрѣпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелскиятъ свѣтъ. **Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ.** Тамъ, дѣто има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дѣто нѣма миръ, не мо-

же да има никаква култура. Разбирайте „култура“ въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: „Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ“.

Нѣкои казватъ: да примиримъ хората! Не да ги примиримъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бждатъ миротворци. Да примиришъ хората, това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трѣбва да бждатъ миролюбиви. Християнитѣ трѣбва да бждатъ не „миролюбиви“ хора, а „миротворци“ трѣбва да бждатъ, въ себе си трѣбва да носятъ това качество. Може да се познае, че тѣ носятъ това качество, ако сж Синове Божии. Само Синоветѣ Божии могатъ да бждатъ миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-кои си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Кога? Когато човѣкъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще провѣрите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядкъ на всѣка една ваша мисълъ, на всѣко едно ваше желание, на всѣко едно ваше дѣйствие. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Слѣдъ като ви свържатъ съ Бога, вие ще бждете въ сила да проявите вашето миротворство и отвѣнъ.

„Блажени миротворцитѣ“, казва Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, вѣрватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пхтъ ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовьта, а не вѣрватъ въ Любовьта. Съврѣменната любовъ е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му вѣрва вече. Нѣкой казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имашъ да взимашъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не може да си изплати длѣга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? — Обичашъ онова, което си вложилъ въ нѣго, искашъ да си го вземешъ и слѣдъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо врѣме, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Като си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Прѣди 2000 години хората сж били такива, и сега сж такива. Всичко това ние вършимъ всѣки день и не се сраимъ отъ себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срамъ. Слѣдъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба, та послѣ казваме: ама че я казахъ! Хубава излѣзе! И сега, религиознитѣ хора, като взематъ нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прѣлистватъ и казватъ: тѣй е казалъ Христосъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ, тѣй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбра ли? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, защо ще

убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже вѣрата е единъ законъ на ума, казвамъ: слушайте, приятелю, ние сме двама души на земята и, за да се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т. е. трѣбва да събудишъ своята разумность и интеллигентность, и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т. е. да събудя своята разумность и интеллигентность, та слѣдъ като сабудимъ разумността и интеллигентността, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни същества. Слѣдователно, ние ще видимъ, че сме двѣ разумни същества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да вѣрваме единъ на другъ. Какъ? Хората прѣнасятъ вѣрата въ областта на чувствата и любовта, а ние прѣнасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ смисълъ. Вѣрата не е любовъ. Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че нхтътъ на Мъдростта е нхтъ на спасение. Чрѣзъ Мъдростта хората се спасяватъ, чрѣзъ Любовта хората добиватъ животъ, а чрѣзъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дѣте, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дѣте, той се освободилъ, той разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ? Мирътъ се явява въ свѣта всекога слѣдъ единъ катаклизъмъ, слѣдъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ разумнитѣ същества да разбъркатъ всичко въ свѣта и послѣ се заематъ да поставятъ всичко въ съчетание, казваме, че въ тази държава

има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сж само изводи на мира. И защо много отъ съврѣменнитѣ хора полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ слѣдя това! Нѣкои религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудѣятъ? Тѣ нѣматъ миръ въ себе си, тѣ нѣматъ любовъ въ душата си. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си и да е полудѣлъ. А хиляди хора съмъ срѣщналъ, които полудѣватъ, защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си. Какво нѣщо е полудѣването? — Разбърква се ума имъ, и тѣ ставатъ избухливи вѣщества. Какво е разликата мѣжду силата на една бомба и силата или енергията, която иде отъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата извѣднѣжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онѣзи енергии, които идватъ послѣдователно отъ слънцето, постепенно падатъ върху човѣка, като го подигатъ и възрастватъ неговитѣ сѣменца. Слѣдователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човѣшкиятъ характеръ? — **Човѣшкиятъ характеръ седи въ разумно написанитѣ нѣща въ неговата душа.** Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това показва, че той има характеръ. Божествениятъ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не тѣрнятъ никакво коригиране, никакво поправяне, сж написани отъ Божествения Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дъл-

боко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбието, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитѣ качества, чрѣзъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или, казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да оправя България! Смѣшно е това нѣщо — да оправишъ България, да оправишъ Англия, да оправишъ Америка! Азъ казвамъ: ти оправи ли себе си? Азъ съмъ, казва нѣкой, благороденъ човѣкъ; Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ мѣсець заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ мѣсець ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ, а азъ ще ямъ. Прѣзъ това врѣме азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ мѣсець ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ на моето лице. Ако твоето и моето лице се измѣнятъ, ние не сме миротворци. Но ако твоето и моето лице не се изменятъ ние сме миротворци. Нѣкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоето сърце взеха участие. Благодари, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създакъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия

свѣтъ, това е светотатство! Богъ, който е създалъ свѣта, всичко е прѣдвидѣлъ, Той всичко е промислилъ, и за най-малкитѣ животинки, които живѣятъ въ дълбочинитѣ на океанитѣ, и за най-висшитѣ същества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо съществува смъртъта, защо ставатъ всички тия прѣмѣни въ свѣта? Това сж Божи работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо съществува смъртъта? Вие сте чудни! Богъ друго-яче гледа на смъртъта; Богъ друго-яче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стопя на огъня, та го прѣвърна въ вода, вие какво ще кажете? Ще каже те: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е прѣвърналъ на вода. Питамъ одного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ, Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нѣкой казва. отъ умразата ще се роди любовь. Това е крива философия. Отъ умразата любовь не се ражда. Отъ любовта умраза става. Кога? — Кога-то любовьта е малка. Тогава казвамъ: малката любовь създава леда, а голѣмата любовь създава водата. Малката любовь произвежда леда, и като го пипнешъ, студенъ е, а голѣмата любовь произвежда водата. Слѣдъ туй пъкъ още по-голѣмата любовь създава паритѣ; още по-голѣмата любовь създава пламъкъ и огънь; още по-голѣмата любовь създава свѣтлината, а още по-голѣмата любовь какво създава? — Създава мира? Въ древността, при единъ отъ знаменититѣ адепти, Ешавора, се явява архангелъ Аниелъ и му донася двѣ напи-

сани книги, като му казва: Въ тия двѣ книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освѣнъ ти, а другата книга ще оставишъ отвѣнъ, да се учатъ по нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтли-тѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония на които съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идватъ ученици единъ слѣдъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прѣлисти кни ата, да прочете най-важното мѣсто и слѣдъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ, като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тѣничккъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това послѣдно прѣлистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ слѣдъ другъ, година слѣдъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпослѣ, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сж се доисказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща“. Е, казалъ имъ той, недописаното пѣкъ вие ще го напишите. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-послѣ Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ, всѣки единъ отъ васъ носи

по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъдѣ сж тия листове? И онѣзи, които сж взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пишатъ по нѣщо. Но слѣдъ като се биятъ, биятъ хората, най-послѣ казватъ: елате да се примеримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира—миротворецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си!

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Сега, нѣкой може да каже така: не съмъ ли азъ Християнинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вѣрвамъ въ Христа? Казвамъ: да, вѣрвашъ въ Христа. Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вѣрвамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служа на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчеството. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като снесе едно яйце, куткудяка. Това, че азъ вѣрвамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на вѣрване. Че азъ любя, това показва само единъ моментъ на любовъ. Туй, дѣто ние изказваме, че азъ любя нѣкого, какво означава? Се-

га ли го залюби? — Ами сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжالياвамъ. Ако любовта сега се заражда въ вашитѣ сърца, това не е любовъ. Ако вѣрата сега се заражда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия нѣща любовъ, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се заражда въ вашата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщъ и кажете, че вие създадохте тази свѣщъ, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? — Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е съществувала, тя е била, а сега само се проявява; пъкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древността, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещеря въ пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че този постникъ чете Библията на една малка свѣщъ. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщъ, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могълъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитѣ, ослѣпяватъ. Свѣщъ, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога, съ онзи великъ изворъ на Любовта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сж били побудителнитѣ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде тия свѣ-

тове, или въ Него е имало нѣкаква милостъ? Било ли е врѣме, когато тази вселена да не е съществувала? Не, тя всекога е съществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не това сж наши прѣдположения. Свѣтътъ всекога е билъ, и всекога ще бжде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сж всекога послѣдователни. Има промѣни, но нѣщата сж всекога постоянни. Слѣдователно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ — „Да бжде виделина“ — и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвъртия день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на космическия човѣкъ се проявилъ човѣшкиятъ разумъ — най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създаде умътъ въ този космически човѣкъ, и той съзналъ, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създаде слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природата день и нощ нѣма, т. е. днесъ и утрѣ нѣма. Като казваме „днесъ и утрѣ“, те е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгрѣването и залѣзването на слънцето? За разумния човѣкъ тия процеси иматъ съвѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгрѣването и залѣзването на слънцето. Въ какво се проявява тази разлика? Когато изгрѣва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но кога-

то залѣзва на западъ, за насъ настава една скръбъ. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залѣзва, за другитѣ пъкъ изгрѣва, а когато за тѣхъ залѣзва, за насъ изгрѣва. И тѣй, има ли изгрѣване и залѣзване на слънцето? — Въ свѣта има само единъ изгрѣвъ. Изгрѣването на слънцето за насъ ние наричаме изгрѣвъ, а изгрѣването на слънцето за другитѣ наричаме залѣзъ. Слѣдователно, когато любовта се прояви за другитѣ хора, ние казваме: нашата любовъ залѣзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пжтувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината на това слънце, ще има единъ вѣченъ день, но понеже ние сме материалисти, затова има день и нощъ за насъ. Нѣкои казватъ: страшно нѣщо е тъмнината, Питамъ: защо има тъмнина? Азъ друго-яче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работницитѣ, нѣма никакъвъ законъ, който да опрѣдѣля по колко часа на день да работите. Ако нѣма залѣзване на слънцето, какво ще направите тогава? — Ще работите, докато грѣе слънцето. А тѣй, като работникъ, седите при господаря си и му работите, но докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуца да си отидете дома. Щомъ, обаче, залѣзе слънцето, той ви пуца да си вървите дома и казва: хайде върви си сега! Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава възможность да работите, а тъмнината ти дава възможность да почивашъ. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работите на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможность да си починешъ. Понеже

твоятъ господарь е неразуменъ, Господь е създалъ отвънъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господарьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣ слънцето, ще дойдешъ пакъ да работишъ. Е, ако по нѣкой пжтъ въ душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нѣщо ли е? Ти имашъ свѣтлина, радостно ти е на душата, свѣтло ти е на ума, но мразишъ нѣкого и постоянно го носишъ въ ума си. И тѣй както ти е свѣтло, кажешъ си: азъ ще му дамъ нему! — Кроишъ си разни планове. Е, тази свѣтлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ слѣдъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Питамъ: какво нѣщо сж скърбитѣ, страданията? — Тѣ сж тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? — Добро е, тя те е оправила въ пжтя ти, върнала те е отъ лошитѣ ти намѣренія. Кое состояние е по-хубаво сега за тебе? — Второто И тѣй, това, което е тъмнина за насъ, за другитѣ е свѣтлина. Онази свѣтлина, която не може да реагира върху нашитѣ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази свѣтлина, която реагира върху нашитѣ очи, се прѣдставлява като свѣтлина. Слѣдователно, нашата свѣтлина за другитѣ сжщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно врѣме е свѣтлина за по-напрѣдналитѣ сжщества. Тѣй щото, въ свѣта всичко е свѣтлина. Казва Писанието: „Свѣтлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Все тогава казвате. виждате ли, тъмнината не обзе свѣтлината! Не, евангелистъ Иоанъ, като е писалъ това нѣщо, като окултенъ ученикъ, друго

нѣщо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, прѣдъ когото се отваря една стая съ най-хубави скъпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скъпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитѣ изкушения, и той ще почне да мисли откъдѣ да влѣзе.

Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскиятъ свѣтъ сжщо се намира подъ такива заблуждения. Нѣкой казва запримѣръ: ами Господъ не може ли да оправи тази работа? — Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да сѣя, да коная. И започва молитвата си. Господи прати ми нѣкой човѣкъ, който да оре, да сѣе, да конае заради мене! Моли се, моли се дълго врѣме. Най-послѣ азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му конае и да му пратя. И тогава той си казва: ето, Господъ ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? — Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на одного: слушай: колко искашъ да ти се плати, за да работишъ за онзи? — 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ тозъ човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория день стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия день пакъ се моли. Този пътъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Злѣ се молимъ ние, съврѣменнитѣ хора. Работата е едно благословение

за насъ. Да орешъ, да копаешъ, да сѣнешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господъ трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, злѣ разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището. изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утрѣ малко и т. н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! — Не може изведнѣжъ. Днесъ ще бждешъ една вощена свѣщъ, утрѣ ще бждешъ двѣ воцени свѣщи, на третия день ще бждешъ три воцени свѣщи и слѣдъ врѣме ще имашъ свѣтлината на 100 милиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бжде пакъ като свѣтлината на една свѣщъ и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“. Миротворството е едно отъ качества на великитѣ души. Срѣщалъ съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога. а дошълъ да спори съ мене, да ми казва: ти неси на правата страна. Е, казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ, дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима волътъ не знае, че е волъ? Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ прѣдъ

огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава роги нѣма, на твоята има. Послѣ, азъ имамъ двѣ рѣцѣ и на тѣхъ по петъ прѣста, а ти имашъ четири крака и на тѣхъ по едно раздвоено копито. Най-послѣ си съблѣка дрехитѣ. По какво се различаваме? Азъ нѣмамъ козина, а ти имашъ козина по цѣлото си тѣло. Е, каква е философията сега. Волтътъ пита: кой ми тури рогата? — Ти. Кой ми тури копитата? — Пакъ ти — нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? — Азъ. Кой ти сне копитата? — Азъ. Какъ? — Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа — нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. Нѣкой питатъ: какъ ще познаете, кой вѣрва въ Христа, и кой не вѣрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не съществуваатъ. Родениятъ отъ Бога има една такава прѣчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сж братя — не по тѣла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще се разговаряшъ съ душитѣ на всички хора. Прѣди нѣколко врѣме дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да сия въ твоята къща. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опрѣдѣлено, гдѣ да спишъ. Този градъ е голѣмъ, иди при тия хора, при които ти е опрѣдѣлено да имъ поговоришъ, и ще те приематъ. Ами какъ да ги намѣря? — Ще ги намѣришъ тѣй, както и другъ пжтъ си ги намирала: Споредъ вашата философия

вие ще кажете: жестоко е това нѣщо! Хубаво, ами
 защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза
 да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На
 Петра бѣ опрѣдѣлено да поговори, да проповядва
 на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разпавя на
 Корнелия тази велика Истина, но го прати при
 Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ
 не се занимава съ забавачница. Това, което казва
 ангелътъ на Корнелия, се подразбираше така: пови-
 кай Петра да ти разкаже това, което хората трѣб-
 ва да знаятъ за забавачницата. Той се занимава съ
 забавачница. И сега, всичкитѣ църкви на свѣта
 азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се
 раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата.
 Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле,
 като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се
 родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. Човѣкътъ
 казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха,
 но еднакви ли сж и тримата по своето раждане?
 Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да роди
 се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ
 Бога. Да, роди се като теле. Човѣкътъ казва: азъ
 се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човѣкъ.
 Нѣкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да,
 роди се като ангелъ. Това е истинската философия,
 това е дълбокото, вжтрѣшното разбирање на нѣщата,
 И тогава, ти като се родишь като ангелъ, ще
 имашъ онзи дълбокъ миръ въ себе си, ще бждешъ
 миротворецъ, ще бждешъ Синъ Божий, и гдѣто и
 да отидешъ, ще ти бжде безразлично. Ти ще бж-
 дешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свѣтлина, и
 дѣто и да влѣзешъ между хората, ще бждешъ обра-
 зецъ. смисълътъ на живота седи въ това, да нѣма

противорѣчия. И тогава азъ нѣма да се спирамъ да ви убѣждавамъ да вѣрвате като мене. Нѣма защо да вѣрвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живѣете въ този свѣтъ, въ който и азъ живѣя; и азъ мога да живѣя въ този свѣтъ, въ който вие живѣете, но той да е единъ разуменъ свѣтъ, та като се срещнемъ, да се разберемъ. А не тѣй, като ме срещне нѣкой, да се стѣписа, да се стресне, като да е срещналъ нѣкоя мечка. Нѣкой казва за друго: ама той е по-учень отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-учень. Ама еди-кой си е по-умень, посиленъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-умень, като е по-силенъ, той ще ти послужи. Като казвашъ, че нѣкой е по-учень, по-умень или посиленъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засѣнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щѣлъ да те засѣнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я ми кажи какъ изработи твоята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-учень, по-умень и по-силенъ. Мене ме радва това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ? — Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? — Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? — Теле ще стане. И човѣкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? — Чо-

вѣкъ ще стане. Но, ако нѣкой каже: азъ ще разсждавамъ като нѣкой ангелъ, ще се уча отъ него — какво ще стане отъ него? — Ангелъ ще стане.

И тѣй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трѣбва да бждете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бжде тѣй поставенъ у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитѣ ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всячкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бжда миротворецъ, искамъ да бжда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бждемъ Синове Божии. Но кога? — Когато бждемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бжде печатъ, че сме Синове Божии. Нѣкои искатъ първо да бждатъ Синове Божий, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви смущаватъ. Това сж само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисль, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщъ, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запала. Азъ мога да ви я запала, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мо-

га да бръкна въ джеба си, да извадя една кутийка, да я развия отъ книжката ѝ, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ — да извадя една клечка кибритъ, да драсна и да запала вашата свѣщъ. А това, отъ гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви доуълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщъ. Като запала свѣщъта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщъта, та сега ще можемъ да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: „Ако трѣбва да запала своята свѣщъ, отъ Словото Божие трѣбва да я запала, за да гори безъ да изгаря. А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ, горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщъ, запалена отъ Божествения огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? — Той е една запалена свѣщъ, която расте на Божествения огънь, въ Божествения Духъ вжтрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко съществуване ще изчезне. Ние растемъ при огъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усиленитѣ пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бжде миротворецъ. Ако вие искате, тѣй както си дишате въздуха да бждете миротворци, лѣжете се, това никога не може да бжде!

Каква е тази ваша философия? Насъ сж ни заблудили, че огънътъ е опасенъ и затова го държимъ само въ печкитѣ си. И за слънцето казваме сжщото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които подържатъ тази теория, азъ казвамъ, че на слънцето, въ неговия огънь вжтрѣ, живѣятъ сжщества. А, живѣятъ сжщества! Да, както има риби, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и сжщества, които живѣятъ въ слънцето вжтрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ сжщества казвате: това е отъ 1001 нощъ. Азъ казвамъ: това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туѣ е книгата на огъня, Блаженъ е онзи, който може да живѣе въ огъня. Този свещенъ огънь е, кейто ще ни очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? — Чистотата на единъ кристалъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината. Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петъ пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлината ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

„Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ“.

Що е миротворството? — Миротворството е единъ великъ Божественъ лжчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на чевѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии,
ако издаватъ Божествена свѣтлина, която излиза
отъ този Божественъ пламъкъ, който е създаде
свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 21 декемврий,
1924 г. гр. София.
